

Rose Woods

Ikerlángok

Rose Woods

Ikerlángok

Kiadó: Adamo Books Kft.

<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2023

ISBN 978-963-453-809-7

Írta: Rose Woods

Borítót készítette: Tordai Gábor

Korrektor és szerkesztő: Nemere Ilona

Tördelte: Markó Richárd

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben,
a nyomda alapításának 141. esztendejében, 2023-ban.
A Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató

www.gyomaikner.hu

Tartalom

Első rész	7
Második rész	16
Harmadik rész	26
Negyedik rész	34
Ötödik rész	47
Hatodik rész	60
Hetedik rész	77
Nyolcadik rész	86
Kilencedik rész	97
Tizedik rész	108
Tizenegyedik rész	131
Tizenkettedik rész	143
Tizenharmadik rész	161
Tizennegyedik rész	174
Tizenötödik rész	188
Tizenhatodik rész	205
Tizenhetedik rész	221
Tizennyolcadik rész	241
Tizenkilencedik rész	257
Husadik rész	276
Epilógus	286

Mottó:

„Mindenki úgy születik, hogy a lelke egyik fele nem sima, hanem töredezett, és vannak, akik arra vágnak, hogy megtalálják azt a darabkát, amelyik éppen odaillik. Ha kell, egy életen át keresik.”

Jodi Lynn Picoult

Első rész

Lopva pillantottam ismét a férfira, aki annyira felkeltette a figyelmem, hogy szinte képtelen voltam róla levenni a szemem. Az elmúlt fél órában, mióta belépett az épületbe, legalább tízszer néztem fel a könyvből, amire bárhogy igyekeztem is, képtelen voltam koncentrálni.

Tétován, tanácstalanul ácsorgott alig néhány méterre tőlem, és hol a kezében tartott menetrendre, hol a feje fölé kifüggesztett óriási, elektronikus táblára pillantott. Roppant elveszettnek és gyámoltalannak tűnt, szemmel láthatóan képtelen volt eldönteni, mitévő legyen, én pedig szinte ellenállhatatlan késztetést éreztem arra, hogy a segítségére siessenek. Látszott rajta, hogy elkelne számára csekélyke támogatás. Némi navigáció. Egy kis női gondoskodás. Bármilyen örülten és ostobán hangzott is.

Ugyan kinek jutna eszébe rajtam kívül egy majd' kétméteres, kilencvenkilós, csupa izom emberre a gyámoltalan jelzót aggatni? Tény, hogy én ilyennek láttam. Pedig még egy puska is fityegett a vállán, elegáns bőrtokba bújtatva.

Apropó! Szabad egyáltalán ilyesmit szállítani vonaton?

Az ostoba gondoskodási vágyam nem engedte, hogy egyetlen pillanatra is elfordítsam a tekintetemet róla. Látnom kellett: boldogul-e? Megtalálja vajon, melyik vonatra kell szállnia? Ahogy bámultam, egyszer csak felém fordult, és megpillantottam a legkékebb, legigézőbb, legszebb szempárt, amelyet csak láthattam addigi életemben.

A tekintetünk pár hosszú másodperc erejéig egymásba kapcsolódott. A férfi már egyáltalán nem tűnt védtelennek, inkább ellenállhatatlannak. A szeme helyett hirtelen a szája vontá magára a figyelmem, ahogy mosolyra húzódott.

Félrefordítottam a fejem, és úgy szégyelltem magam, mint még soha azelőtt. Ne nézz oda, ne nézz oda, ne nézz oda! – ismételtettem magamban. El kellett foglalnom magam valami aprósággal, hogy valamelyest visszanyerjem az önuralmam. Mivel jobb nem jutott eszembe, beletúrtam a táskámba, hogy előkerítsem a szájfényemet, de hiába kotorásztam, nem

találtam az aprócska tégelyt. Talán az albrétben maradt – töprengtem, de bárhogy erőlködtem is, nem tudtam felidézni, mikor használtam utoljára.

Megkockáztattam egy lopott pillantást a kékszemű férfi felé, és tátva maradt a szám a csodálkozástól. Éppen felém tartott, mégpedig egy hurrikán lendületével és feltartóztatatlanságával. Semmit nem tehettem ellene. Megbabonázva, pislogás nélkül néztem. Főleg a szeme vont a magára ismét a figyelmemet. Mikor közelebb ért, észrevettem, hogy az írisze színe folyamatosan változik. Egyszer egészen sötét volt, szinte szürke, mint a viharos tenger, azután kobaltkék, majd azúrrá változott, hamarosan pedig a legcsodásabb karibi kék szempár nézett vissza rám, amit csak el tudtam képzelni. Hihetetlen volt és egyszersmind lenyűgöző.

Bántam már, hogy az imént olyan nyíltan bámultam. Talán akaratomon kívül felbátorítottam valami olyasmire, amire még csak álmomban sem mertem volna gondolni.

Nagyon vallásos családban nevelkedtem. A nagymamám – aki egészen kicsi koromtól gondoskodott rólam –, egy letűnt kor gyermeke volt, amelynek értékeit és elveit igyekezett belém nevelni. Az ő szótárában nem szerepeltek olyan szavak, mint ártatlan flört, futó kaland, röpke fellángolás. Ott csak olyan nagy horderejű kifejezések kaptak helyet, mint tisztelettudó udvarlás, sírig tartó szerelem, holtomiglan-holtodiglan. Szóba sem jöhetett, hogy pályaudvaron ismerkedjek meg egy férfival.

– Elnézést! Tudnál nekem segíteni? Nem tudok eligazodni a menetrendben.

Mintha nyakon öntöttek volna egy vödör jeges vízzel.

Mekkora marha vagyok! – ostoroztam önmagam. Mégis mit hittem, mikor abban bíztam, hogy egy ilyen férfi akarhat tőlem bármi mást is, információn kívül?

Nézz magadra, Michela! Ugyanaz a lány vagy, aki eddig is.

Soha nem tartottam magam csúnyának. Sőt. Jobb napjaimon még azt is mondtam volna magamra – ha megkérnek, írjam le a külsőmet –, hogy egész csinos. Tudtam, hogy a férfiak is így látnak. A fehér bőr, a barna haj, amely megfelelő fényviszonyoknál akár gesztenyeszínűnek is mondható, és a barna szempár, amelybe arany pöttyöket csempészett a tréfás kedvű

természet, a legtöbb férfinak tetszett. De az olyanok, mint ő, mindig valami másra vágytak. Többre, extravagánsabbra, látványosabbra.

Mikor már a szemén és a száján kívül másra is tudtam koncentrálni, megláttam milyen erőteljes és férfias. Széles válla, izmos mellkasa, szinte mágneses erővel vonzotta a kezeimet. Komoly erőfeszítembe tellett távol tartanom tőle. A bőröm bizsergett, mintha egy egész hangyahadsereg masírozott volna rajta. Vágyott, sóvárgott az érintése után.

De ő nem az én súlycsoportomba tartozott. Illetve én nem tartoztam abba a súlycsoportba, amibe a nála szóba jöhető barátnőjelöltek.

Leginkább nehézbombázókat tudtam elképzelni mellette, rengeteg fekete, vagy lángoló vörös hajjal, dús keblekkel, vadító lábakkal és legalább tíz centi magasságkülönbséggel. Mármint hozzám képest. Az én százhatvan centimmal eltörpültem mellette. Akár ijesztő is lehetett volna, ahogy fölélem tornyosult, de nem az volt. Tetszett.

– Valami baj van? – kérdezte aggodalmasan, és közelebb hajolt. Megéreztem az illatát. A hatás leírhatatlan volt. A szám kiszáradt, a gyomrom összerándult. De nem rossz értelemben. Nagyon is kellemes volt. De még milyen kellemes...

– Rosszul érzed magad? – duruzsolt tovább. A hangja olyan volt, mint ő maga. Férfias, erős, lenyűgöző. – Beszéled a nyelvet?

Na, pontosan ez a kérdés volt az, amelytől egy csapásra észhez tértem, és rögtön dühös is lettem saját magamra. Röhejesen viselkedtem.

Pislogtam, kényszerítettem magam, hogy némileg értelmesebb arckifejezést öltsek. Bíztam benne, képes leszek anélkül a kék szemekbe nézni, hogy elvesznék bennük. Büszke voltam magamra, mikor végre sikerült nem nyálcsorgató idióta módjára bámulni a tökéletes arcot.

Mintha egy pillanatra csodálkozás csillant volna a szemében, amit nem tudtam mire vélni, de már csak az érdekelt, hogy megőrizzem a méltóságom maradékát.

Te akartál gondoskodni róla, segíteni neki – emlékeztettem magam. – Akkor rajta. Itt az alkalom.

Rápillantottam a kezében tartott jegyre, meglepődtem, mikor rájöttem, hogy pontosan arra a vonatra vár, amelyekre én is. Legalább gond nélkül el tudtam neki mondani minden információt, amire szüksége volt.

Ám nem fordított hátat, mikor ezen túl voltunk, hanem legnagyobb meglepetésemre kezet nyújtott.

– Köszönöm a segítséget. Egyébként, Mathieu vagyok.

Beletelt kis időbe, mire rájöttem, arra vár, hogy én is eláruljam a nevem.

– Michela.

A kellenél kicsit tovább tartotta hatalmas tenyerében a kezem. Nem mintha nekem sietős lett volna megszakítani az érintést. A melegét még azután is éreztem, hogy már elengedett.

Valaki nekem jött hátulról, az ütközés ereje nekitaszított Mathieu-nek. Nem estem el, mert elkapott. Így, egészen közlelről, ismét megfigyelhettem a szeme örvénylését. Mintha magába akart volna szippantani. Elveszejteni. Az arca komoly volt, nyoma sem maradt az iménti mosolynak.

A szája íve magára vonzotta a tekintetem, még ha képtelenségnek tűnt is, hogy elszakadjak a pillantásától. Azután észbe kaptam, büntudatosan félrefordítottam a tekintetem, mintha valami szégyenletes dolgon értek volna, és távolabb léptem.

Nem hagyta, hogy elhárítsam. A karja ottmaradt a derekam körül, a pillantása az enyémet kereste. Megrendült kifejezés ült ki az arcára, amit végképp nem értettem. Mintha lemaradtam volna valami nagyon fontos dologról, de fogalmam sem volt, mi lehet az.

– Bocsánatot kérek – hallottam egy bűgő, női hangot a hátam mögül.
– A kísérom figyelmetlen volt.

Nehezen jutottak el a szavak a tudatomig. Mintha mindent elnyelő, ragadós iszapon kellett volna keresztülküzdeniük magukat, hogy végre értelmet nyerjenek az agyam megfelelő zugában. Bár időbe telt, rájöttem, hogy éppen az próbált bocsánatot kérni tőlünk, aki megtaszított. Nem igazán érdekelt. Én mással voltam elfoglalva.

– Mathieu! Te vagy az? – bűgött tovább a hang meglepetten.

Na, erre már mégiscsak megfordultam.

Gyönyörű nő állt előttem. Pont olyan volt, akit alig néhány perccel korábban újdonsült ismerősöm mellé képzeltem. Bár a haja színében tévedtem. Nem fekete és nem is lángoló vörös volt, hanem ragyogóan szőke, olyan világos tincsekkel, amelyek már-már fehérnek tűntek. A hajzuhatag egészen a derekáig ért, roppant tömege kiemelte a nő törékeny alkatát. Olyan vékony volt, mint a nádszál. Úgy tűnt, egy komolyabb ölelés is ketté roppantaná. Nem vagyok pasi, de el tudtam képzelni, mit gondolhatnak, ha egy ilyen légies jelenséget megpillantanak. Minden valószínűség szerint azonnal feltámad bennük a védelmező ösztön. A késztetés, hogy még a széltől is óvják.

A lány macskaszzerű, egzotikus zöld szeme engem csak egyetlen futó pillantásra méltatott. Kétségtelenül azonnal elkönyvelte, hogy nem jelentek számára igazi ellenfelet. Ha tudta volna, hogy mennyire nem! Figyelme máris visszavándorolt Mathieu-re. Szép szája szomorkás mosolyra húzódott.

– Rég találkoztunk – lehelte alig hallhatóan, úgy tűnt, máris elveszett az ellenállhatatlan kékségben. Nyilvánvaló volt, hogy nem egyszerűen két barát találkozásának vagyok szemtanúja. Ők ketten valamikor szeretők voltak, és nem a nő vetett véget a kapcsolatnak. Úgy tűnt, bármikor kész az újrakezdésre.

Az egy dolog volt, hogy velem ilyen udvariatlanul bánt, de azt már a bunkóság tetőfokának tartottam, hogy egy csapásra a mellette álló férfiről is elfeledkezett. Pedig ő sem volt utolsó látvány. Még ha mogorva arckifejezése sokat rontott is az egyébként figyelemre méltó külsőn.

Úgy tűnt, valóban csak egy kísérő a nő számára – ahogy ő nemes egyszerűséggel emlegette –, semmi többre nem hivatott, mint hogy támaszt nyújtson a tízcentis túsarkakon egyensúlyozó szépségnek. Bár, amilyen mérgesen nézett, neki minden bizonytalansággal egészen más elképzelései voltak a saját szerepéről.

– Georgiana! – szólalt meg végre Mathieu is döbbenetben, mintha csak most ismerte volna fel az előtte állókat. Azután már kicsit összeszedetebben fordult a férfihoz, és alig észrevehetően felé biccentett. – James!

A másik azonban nem viszonzta.

– Nem mutatod be a barátnődet? – búgta Georgiana, de továbbra sem nézett rám. Üveges tekintettel bámulta a kék szempárt, mintha hipnotizálták volna.

Már nyitottam a szám, hogy közöljem, nem vagyok a barátnője – és ami azt illeti, még csak nem is ismerjük egymást –, de Mathieu megelőzött.

– Michela, hadd mutassam be Georginát és Jamest.

– Örvendek – böktek ki túljutva az első meglepetésen, de hamar rá kellett jönnöm, hogy velem az égvilágon senki sem foglalkozik. A nő csakis az ő tekintetét kereste, mintha nem tudna tőle egyetlen pillanatra sem elszakadni. Kísérője pillantása egyre idegesebben cikázott oda-vissza kettőjük között.

Hirtelen rádöbbsentem, hogy Mathieu karja még mindig a derekam körül időzik. Nem csoda, hogy Georgiana félreértette a látványt.

Távolabb akartam lépni, de továbbra sem hagyta. A szorítása nem volt erőszakos, de alig észrevehetően közelebb vont magához, nem tudtam volna látványos erőfeszítés nélkül eltávolodni. Nem értettem az egészet, de egyelőre nyugton maradtam.

Általában nem viselem túl jól az emberek közelségét. Még a családtagjaimé is zavart – már amikor még volt élő rokonom –, nemhogy vadidegeneké. Régebben nem is szerettem társaságba járni, a különösen nagy tömegeket pedig egyenesen elkerültem. Tíz éve még lehetetlen dolognak tűnt, hogy egy ilyen zsúfolt helyen, mint egy pályaudvar, én is megforduljak. A pánikbetegség színlelése jó indok volt, ha meg kellett magyaráznom, miért vagyok képtelen emberek közé menni. Azt pedig csak én tudhattam, hogy ami történik velem, az minden, csak nem pánikroham.

Mathieu karjai között két dologra döbbsentem rá egyszerre. Az egyik meglepett és összezavart, a másik egyenesen halálra rémített.

Az első, amire rájöttem az volt, hogy cseppet sem esik nehezemre ilyen közel állni egy ismeretlenhez. Hozzá. Jól esett az érintése. Ami egyedül aggasztott, az maga az aggodalom hiánya volt. Cseppet sem feszélyezett.

A másik problémám azonban megijesztett – könnyedén félrelökve a férfi közelsége okozta kellemes borzongást és a karja által nyújtott biztonságot. Megdermedtem a félelemtől.

Az nem lehet, hogy ennyi év után ismét megtörténik. Olyan régen volt már, hogy utoljára befolyásolni tudtak mások érzelmei. Megtanultam kizárni őket és kívül is tartani. Egészen idáig.

Néztem Georgiana szép arcát. A szemét egyetlen pillanatra sem vette le Mathieu-ról, de a harag, amely belőle áradt, egyenesen felém sugárzott. Úgy bombázott vele, mintha egy egész darázsraj támadt volna rám, folyamatos ostrom alatt tartva, minden irányból egyszerre. Szinte már fizikai fájdalmat okozott. Kétségtelenül féltékeny volt, ezt meg sem próbálta leplezni. Nem sok reményt fűztem hozzá, hogy még a vihar kitörése előtt el tudom magyarázni, semmi oka arra, hogy így érezzem. Már, ha hitt volna nekem egyáltalán.

A helyzetem nem javított James dühe sem, amelynek ugyan nem én voltam a célpontja, de mivel ugyancsak közel álltam a tárgyához, nagyon is érintett.

– Ki kell mennem egy pillanatra – nyögtem fel, és éreztem, hogy a térdem megroggyan, mintha már nem bírná tovább megtartani a súlyomat.

– Valami baj van? – kérdezte Mathieu, és nem tiltakoztam, amikor óvatosan maga felé fordított.

Az arcom lángolt, tudtam, hogy olyan piros vagyok, mint a pipacs, és hogy neki is éreznie kell a belőlem áradó forróságot. Mindig így kezdődött.

– Te jó ég! – dörmögte, mikor meglátta az arcomat. – Gyere! Kiviszlek.

– Késő – súgtam, mielőtt elszabadult volna a pokol.

A forróság elöntötte minden egyes porcikámat, azzal fenyegetve, hogy felgyulladok tőle, ám nem így történt. Mindig éreztem a gyötrő tüzet, de soha nem tett bennem kárt. A környezetemben annál inkább.

Az épület remegni kezdett körülöttünk, pedig nem mozgott a föld. A berendezési tárgyak, lámpák mégis imbolyogtak, majd vad rázkódást követően sorban leestek a földre. Minden remegett, vibrált, csörömpölt. Az emberek először csodálkozva néztek körbe, majd kiáltozni és rohagnálni kezdtek.

Most lett csak igazán rossz minden. A pánik legalább olyan erős érzélem, mint a düh. És ennyi ember félelme egyszerre még nagyobb katasztrófát eredményezett. Teljes volt a káosz. Mindenfelől fülsiketítő robajok,

sikoltások hallatszottak. Tudtam, ha nem jutok ki nagyon gyorsan, akkor összedől az épület.

Rémülten néztem körbe, a menekülés lehetőségét keresve a fejvesztve szaladgáló emberek között. Falként egybefeszülő tömegben kellett volna átverekednem magam. Nem hittem benne, hogy lenne hozzá erőm, de meg kellett próbálnom. Nem volt más lehetőségem. Egészen biztos voltam benne, hogy ha bent maradok, akkor velem együtt mindenki meg fog halni a helyiségben. Igyekeztem kiszabadulni Mathieu szorításából, de ő nem engedett.

– Mi folyik itt? – kiabálta túl a vad zűrzavart és a zajorkánt, ami egy pillanatra sem csitult.

– Most nem tudom elmondani – válaszoltam ordítva. – Azonnal ki kell innen mennem.

Egy pillanatig nagyon komolyan nézett rám, majd körbekémlelt. Reméltem, hogy a legmegfelelőbb útvonalat igyekszik felmérni.

A bejárat fölé erősített óriási elektromos kijelző ezt a pillanatot választotta, hogy végképp megadja magát a nálánál nagyobb erőnek. Először felrobbant, üveg és műanyagzilánkokat záporozva maga köré, majd lezuhant a földre, vad recsegés-ropogás és fénylő elektromos szikrák kíséretében. Mathieu úgy, hogy még mindig a karjában voltam, öles léptekkel megindult kifelé.

Tudtam még egy utolsó, futó pillantást vetni Georgiana halálra rémült arcára. Már nem is láttam olyan tökéletesnek. A félelem eltorzította, hirtelen nagyon is világosan látszott, hogy mennyi a saját szépsége, és mi az ügyes smink, ami alatt halottsápadttá vált időközben. Otthagytuk földbe gyökerezett lábbal, a szintén sóbálvánnyá vált James ölelésében.

Mire felocsúdtam, már keresztülverekedtük magunkat az emberekből álló, eleven, lélegző torlaszon. A benti zaj és kiabálás után a kinti csend szinte bántotta a fületem. Most, hogy már nem zúdultak rám az emberek érzelmei, hirtelen eltűnt a testemből a forróság. Fázni kezdtem. Úgy vacogtam, hogy a fogaim egymásnak koccantak. Mathieu levetette a kabátját és a hátamra terítette. A puha, meleg bőrkabát a belső hidegtől nem védett ugyan meg, de legalább a kinti fagy nem rontott tovább nyomorúságos

helyzetemen. A belőle áradó illat – az ő illata –, segített valamelyest megnyugodnom.

A puska, amit most lerakott a kezéből, ott hevert a lábamnál.

– Mi a csudának kell neked puska? Talán te vagy a gonosz vadász? – nyögtem fel, vérszegény tréfával próbálva elütni a helyzet komolyságát.

– Naná, Hófehérke – morogta. – És akkor most elárulnád, mi a csuda történt az imént odabent?

Nyeltem egy nagyot. Ugyan hogyan magyarázhattam volna meg a lehetetlent? Azt, ami még számomra is felfoghatatlan volt, pedig ezzel éltem le eddigi életem minden egyes másodpercét.

Talán mondhatnám, hogy fogalmam sincs – kattogott az agyam megfelelő válasz után kutatva. Nem örültem meg, hogy ilyesmiről beszéljek egy vadidegennek. Még a végén azt hiszi, hogy valamiféle holdkóros vagyok. De Mathieu túl sokat látott, nyilvánvaló volt, nem hagyja annyiban a dolgokat. Világosan láttam az arcán, hogy tudja, valami módon közöm van a bent történetekhez, tehát muszáj magyarázattal szolgálnom.

– Ne próbálj meg félrevezetni! – érzett rá azonnal a fejemben kavargó gondolatokra. – Nem vagyok bolond.

– Van egy kis problémám, mint láthattad – néztem a kék szemekbe, amelynek színe most nem örvénylett. Egyszerűen csak rám figyelt, várta a mondandómat. Nagy levegőt vettem és belevágtam.

Második rész

– Egy kicsit nehéz. Nem akarom, hogy örültnek higgy.

Felnéztem a kristálytisztá, csillagos égboltra, mintha onnan várnám a szavakat, amelyekkel a legjobban elmagyarázhatom, mi történt odabent.

Bár még nem volt késő, de a téli éjszaka már csak ilyen, mindig hamarabb érkezik. A koromfekete ég úgy borult fölénk, mint egy csillagmintás, gyönyörű palást. Az apró, ragyogó fénypontok szikráztak, csillogtak, annyira tisztán látszottak, hogy biztos lehettem benne: dermesztő hideg lesz hajnalra.

– Amiatt ne aggódj, hogy én mit gondolok – válaszolta halkán.

Visszafordultam felé. Volt valami a tekintetében, amit nem tudtam megnevezni, de arra ösztönzött, hogy beszélni kezdjek. Mintha valami gát szakadt volna át bennem, úgy kezdtek áradni a szavak. Valahol az agyam mélyén megszólalt egy figyelmeztető csengő, tudtam, hogy nem kellene elmondanom. Senki nem érthette meg azt, amin keresztülmentem, egy vadidegennek pedig végképp óriási könnyelműség volt ilyesmiről szót ejteni. De a késztetés, hogy megoszsam valakivel azt, ami a szívemet nyomja, túl erős volt, a csábítás túl nagy.

– Már gyerekkoromban is észrevettem, hogy valami nincs rendben velem. Túl nagy hatással voltak rám más emberek érzelmei. Harag, szeretet, gyűlölet, féltékenység, félelem, mindegy, csak minél erősebb legyen.

– Georgiana és James pedig pont ezeket az erős érzelmeket szolgáltatták – bólintott. Hamar megértette a lényegét.

– Régebben, mikor valaki a közelemben nagyon felindult volt, belőlem is felszabadult valami iszonyatos erő. Olyan, amelyet odabent láthattál. Néha nem okozott nagy problémát, csak leesett egy kép a falról vagy feldőlt egy váza. De voltak komolyabb dolgok is. Látszólag minden magyarázat nélkül szilánkokra robbant az ablaküveg vagy az elektromos berendezések elkezdtek szikrázni, néha még ki is gyulladtak. Rettenetes volt. Folyton attól rettegettem, hogy valakinek baja esik, ezért egy idő után már egyáltalán nem mentem emberek közé.

– De valami megváltozott ugye?
– Tessék? – néztem rá összezavarodva, amiért közbekérdezett.
– Múlt időben beszéltél. Tehát valaminek változnia kellett.
– Igen. Fokról fokra megtanultam uralkodni rajta, egy idő után már el tudtam kerülni a „véletlen baleseteket”. Legalábbis egészen eddig azt hittem, hogy képes vagyok rá. Bíztam benne, hogy ha óvatos vagyok, feladhatom az önkéntes száműzetést. De úgy tűnik, mégsem. Ha tudtam volna, hogy ez lesz...

Lelki szemeim előtt felelevenedtek az események, a mindenfelől záporozó törmelékek, a sikoltozó, rémült emberek. Talán megsebesült valaki. Imbolygó léptekkel a bejárat felé indultam.

– Te meg hová mész? – kapta el a derekam Mathieu, mielőtt elértem volna az ajtót.

– Meg kell nézmem, nem esett-e valakinek baja. Az én hibám, ha valaki megsérült.

– Majd én megnézem. Te csak maradj itt!

Hálásan fogadtam a felajánlást. Egyáltalán nem voltam biztos benne, hogy továbbra is képes leszek megállni a lábamon. A térdem reszketett, lerogytam az útszéli kőpadkára.

Neki alig néhány percébe került csak, hogy visszatérjen. Őszintén megkönnyebbültem, mikor elmondta, hogy senkinek sem esett bántódása, viszont a berendezést sikerült totálkárosra törnöm.

– Most mihez kezdjek? – a kétségbeesés maga alá temetett, a fálnak támasztottam a fejem, hirtelen szédülni kezdtem.

Ez a mostani eset rosszabb volt minden eddiginél. Tudtam, nem kockáztathatom meg, hogy újra megtörténjen. Legközelebb talán nem lesz ekkora szerencsém, azt pedig nem tudnám elviselni.

Viszont ahhoz sem volt kedvem, hogy ismét élve eltemetkezzem. Élénken élt még az emlékezetemben az a jó néhány év, amelyet bezárkózva töltöttem, mert nem tartottam biztonságosnak, hogy elmenjek otthonról.

– A családod mit szólt hozzá, mikor kiderült, hogy mi történik veled?

– Még én magam sem tudtam, mi történik velem – nevettem fel keserűen.

– Úgy értem, biztos észrevettek valamit. Nem próbáltak meg segíteni? – vonta fel a szemöldökét.

– Persze – fintorogtam. – Nem lehetett nem észrevenni, hogy valami örületesen nagy baj van. Csak tudod, a szüleim erre úgy reagáltak, hogy kétségbeesetten elmenekültek a közelemből, azt mondván, ők ezzel nem tudnak megbirkózni. A nagymamámra bízta a nevelésemet, számára pedig nem létezett olyan probléma, amelyre ne nyújthatott volna megfelelő megoldást az ima.

– Tehát úgy nőttél fel, hogy egyedül kellett szembenézned ezzel az egészszel – nem kérdés volt, hanem megállapítás. – Nem lehetett könnyű rájössz, hogyan kezeld a képességedet.

Valami nem stimmelt. Túl nyugodtan fogadta a bejelentésemet. Persze örültem én, hogy nem nevetett ki, vagy nem kezdett el segítségért kiáltozni, amiért egy eszeveszett örültsel akadt össze, de ez a higgadtság akkor sem volt természetes. Végül is látta, mi történt odabent. Annak már magában elégnek kellett volna lennie ahhoz, hogy legalább egy kicsit megrémüljön. Ehhez jött még az én hihetetlen magyarázatom, de ő mégis olyan nyugodt maradt, mintha csak azt közöltem volna, hogy fél órát késik a vonata. Sok embert még az is jobban felidegesített volna.

Néztem egykedvű, minden érzelmtől mentes arcát, és egyre inkább megbizonyosodtam arról, hogy jó a megérezésem. Valami nagyon nincs rendben.

– Nem lepódtél meg különösebben – adtam hangot a gyanúmnak, mire most először futott át rajta a várt reakció, a döbbenet. Talán nem gondolta, hogy észre fogom venni.

– Igazad van – ereszkedett le végül mellém a kópadkára, ahol ültem. – Mivel megbíztál bennem, azt hiszem, illene viszonznom ezt a bizalmat.

Várákozva néztem rá, de eltelt pár perc, mire ismét beszélni kezdett.

– Mit szólnál hozzá, ha azt mondanám, nem te vagy az egyetlen, akinek ugyanilyen problémái vannak?

– Hogy érted ezt?

– Vannak mások is, akiknek különleges képességük van.

– Olyan, mint ez? – böktem a hátam mögé, az állomás épületére, ahonnan még mindig örült hangzavar szűrődött ki. Egy pillanatra komolyan elgondolkodtam azon, melyikünk szavai hangzottak hihetlenebbül.

– Igen. És vannak olyanok is, akiknek egészen más.

– Például? – a hangomból kicsendült a szkepticizmus.

– Hé! Ami veled történt, az elég furcsa és hajmeresztő, nem igaz? – csatant fel és választ sem várva folytatta: – Miért lenne olyan hihetetlen, hogy másokkal is megesett? Vagy ez csak a te kiváltságod?

Úgy tűnt, komolyan megbántódott. Végre kezdett derengeni, hogy mit is értett pontosan az alatt, másoknak is lehet különleges képességük.

– Azért nem borultál ki, mert számodra ez egyáltalán nem idegen, ugye? – a szemén láttam, hogy igazam van. – És te mire vagy képes?

– Semmi ahhoz foghatóra, amit odabent láttam – mosolyodott el, és nem lehetett nem viszonzni a mosolyát. – Az elég ütős volt.

– Ja. – éreztem, ahogy a mosolyom egyre inkább elhalványul. – Nem igazán kellene most felszállnom egy száguldó vonatra, nem igaz?

Mély levegőt vettem, hogy visszatartsam az ismét kicsordulni készülő könnyeimet. Csak remélni tudtam, hogy sikerülni fog.

– Szerintem is jobb lenne, ha ma este még a városban maradnál – értett velem egyet. – Van hol aludnod?

– Persze, majd kiveszek egy szobát valahol. A többi csomagomat már feladtam, azok kénytelenek lesznek nélkülem utazni, reggelre szépen meg is érkeznek. Majd telefonálok, hogy valaki menjen ki értük. De a kézitáskám szerencsére itt van – csaptam a viharvert, ősrégi darabra, amit még a nagymamámtól kaptam, mikor elköltöztem otthonról.

– Nagyon praktikus – mondta –, és olyan csúnya, hogy senki nem akarja majd ellopní tőled.

A nagyí soha nem hiányzott még ennyire, mint most. És soha nem kívántam még olyan erősen, hogy igaz legyen a hitvallása, miszerint egy ima tényleg mindent megold.

– És te? Elutazol? – miközben a válaszára vártam, felálltam. Most már biztos voltam benne, hogy a lábam nem hagy cserben.

– Ma már én is itt maradok. Gyere! Elviszlek.

– Mivel? – nevettem fel. – Csak azt ne mondd, hogy tudsz repülni.

A jókedvem nyomtalanul eltűnt, mikor rájöttem, hogy azt tekintve, miről is beszéltünk az imént, még ez sem olyan lehetetlen.

– Ugye nem? – néztem rá rémulten, mire felkacagott.

– Hagyományosabb módszerre gondoltam. Az autóm itt áll a parkolóban. Úgy terveztem, csak egy napig leszek távol.

– De ha itt az autód, akkor miért akartál vonatra szállni, és miért nem mentél azzal?

– Jobban szeretek vonattal utazni. Kényelmesebb.

Minden további magyarázat nélkül felkapta a táskáját, a puskát ismét a vállára vetette, majd öles léptekkel megindult. Mit tehettem volna? Követtem. Alig néhány méter után azonban földbe gyökerezett a lábam. A járda mellett két rendőrautó és egy mentő fékezett le.

– Mentő? Azt mondtad, nem sérült meg senki – sziszegtem Mathieu után.

– És így is van. Valószínű, hogy csak a biztonság kedvéért hívták őket – válaszolta ugyanolyan halkán. – De szerintem inkább a rendőrök miatt kellene aggódnunk, nem gondolod?

Igaza volt, és ettől még idegesebb lettem.

– Most mit csináljunk?

Hallhatta a hangomban a kétségbeesést, mert megállt és kutató tekintettel felém fordult.

– Nincs semmi baj. Nem kell aggódnod, nem hagyom, hogy kiderüljön a titkod.

Éppen a kinti lámpák fénykörében álltunk, amelyek nappali világosságba borították a járdának ezt a kis részét. Jól láttam arca minden apró részletét, kék szemeit, ahogy egészen elsötétültek a komoly ígérettől, amit tudtam, be fog tartani.

– Túl ideges vagy. Lazíts, különben a rendőrök tudni fogják, hogy titkolsz előlük valamit – súgta alig hallhatóan. Inkább csak a szájáról olvastam a szavakat.

– Soha nem tudtam színlelni. A nagymamám is mindig mondta, hogy azonnal látja rajtam, ha valami nem helyénvalót követtem el.